

KRISTENDOMEN SKAL TRYKDES I SAMHETEN OM NAZISTENES FORHOLD TIL RELIGJONEN.

Nazistene har tatt det bestemt med å fortelle godt om alle mennesker hvor varme forfølgere de er for kristendommen og kirken mot de russiske barbarer. I den anledning kan det ha sin interesse å minne om det "kirkeprogram" som Alfred Rosenberg offentliggjorde siste nyttår og som er godkjent av Hitler. Det avslører en sannhet som hederlige mennesker ikke har villet tro på, når andre har fortalt dem det. Programmet lyder slik:

- 1) Rikskirken (hermed menes naturligvis ikke noen kirke i kristen betydning) krever uttrykkelig øyeblikkelig eiendomsrett til alle kirker og kapeller for å forvandle den til nasjonale kirker.
- 2) Det tyske folk er ikke kallet til å tjene denne rikskirke, men denne er selv kallet til å tjene sin eneste lære: rasen og folket.
- 3) Rikskirkens eneste og ujonkallelige oppgave er: å utrydde den kristne religion som ble innført i Tyskland i ulykkesåret 800 og hvis lære strider såvel mot tyskernes følelser som hans lynde.
- 4) Rikskirken krever at man opphører med all trykning og spredning av bibelen innen det tyske rike og det kolonier (!). Alle søndagsaviser med religiøst innhold skal inndras.
- 5) Rikskirken skal passe på at all innførsel av bibler og andre religiøse verker til det tyske rike umuliggjøres.
- 6) Rikskirken erklærer at alle tiders betydeligste dokument - som derfor bør rettlede det tyske folk - er vår førers bok "Min kamp". Den erkjenner at denne bok inneholder prinsippene for en overordentlig høy etisk moral, som det tyske folk bør etterleve.
- 7) Rikskirken forordner at alle kommende opplag av "Min kamp" ikke skal forandres når det gjelder sidetall og innhold.
- 8) Rikskirken skal fjerne bibelen, korset og andre religiøse ting fra altrene i alle kirker.
- 9) I stedet kommer vår helligste bok "Min kamp", som bør holdes i akt og ære av hele det tyske folk, til å anbringes der, og til venstre for den et sverd.
- 10) Rikskirken nekter å anerkjenne de vanlige bote- og støndagene. En eneste religiøs høytid vil bli tillatt, nemlig den dag da rikskirken ble grunnlagt.
- 11) På årsdagen for rikskirkens grunnlegging skal det kristne kors fjernes fra alle kirker, katedraler og kapeller i det tyske rike og dets kolonier og erstattes med symbolet på det uovervinnelige Tyskland - hakekorset.

HELE FOLKET BÆRER ANSVARET. Hvor langt bærer et folk ansvaret for sin ledelses handlinger? Spørsmålet er ikke nytt. Det har vært aktuelt mange ganger i historien. I den senere tid sto det på dagsordenen etter Napoleons fall, og etter Tysklands nederlag i den forrige verdenskrig. Det begynner atter å sysselsette sinnene. Det forferdelige drama som har gått over scenen siden 1938 har gjort det enda mere brennende. Det går heller ikke å komme utenom det. Forbrytelse og straff kunne i så fall ikke diskuteres uten at spørsmålet om medansvarligheten for alvor ble tatt opp. Uten de manges hengjivne støtte ville ikke de ha kunnet sette sine planer i verk. Det fantes ikke bare et vidtomfattede medhold. Det fantes ikke bare passiv likegyldighet. Det fantes en samlet og jublende henførelse omkring voldsmennene. Massene bremsset ikke. De vegret seg ikke i kursendringen. De gikk med i det fantastiske og bevisste formål å slå ned og tilintetgjøre, trampe ned og gjøre til sjavert, erobre og beholde det erobrede. Det fantes ingen betenkeligheter, ingen prinsipielle innvendinger mot å berøve nasjonene deres frihet, ta og oppsluke dem. Det man hadde makt til å gjøre, det anså man seg berettiget til. Det kom ingen reaksjon innenfra mot okkupasjonene, mot opprettelsene av protektorater, mot nyordningsprogrammet og herrefolkskæren. Det ble ansett for å være i sin orden at man uten nåde forvandelt en rekke folk til troller, slopte bort de arbeidsdyktige, henrettet og fengslet patriotene, ødela deres velstand, slo i stykker deres frie institusjoner, og kronket deres ære. Jo større ødeleggelsen var, desto større og voldsommere var jubelen, som ledsaget den. Det fantes ingen tvil. Samholdet omkring ledelsen ble bare sterkere. Fremgangen fikk rettferdiggjøre alt. Den ga makt til herrefolket over de andre. Den spente alt og alle foran seierhorrens triumfvogn. Den var det beste bevis på hensynsløshetens berettigelse. Den var dommen over humanitetens apostler. Det sterke var i sin henningsløshet høyt hevet over godt og ondt. Det gjaldt bare å gå på, slå ned og innforlive. Det var tåpelig å spørre etter sannhet og rettferdighet. Verden tilhørte det utvalgte folk. Den var det i kraft av den sterkeste rett. Så enkelt var det.

Ledelsen og folket kunne ikke skilles i fremgangens dager. De var stengt inne av samme vilje til makt, samme fanatiske begjær etter å herske, ta for seg, annektere og kue. Andre nasjoner var til for å være slaver, verktøy og fotskammel. Andre skulle arbeide. Herrefolket skulle befale og nyte fruktene av deres anstrengelser. Det var ikke lenger en enkelt manns anskuelse. Det var blitt opptatt og blitt et nasjonalt livssyn. De tydelig barokke lærene hadde fått svar. De hadde bragt til uttrykk og formulert nasjonens egne innerste tanker og instinkter. Her fantes et indre slektskap som var umiskjennelig. Grobunnen for evangeliet om herrefolkets utkårelse var åminnelig før hånden. Den lange raden av seire bekreftet at ledelsen hadde sett klart, at dens forkynnelser var riktige, og at dens autoritet fortjente full tillit. Noen anledning til å vri seg ut av det felles ansvar fantes sandelig ikke, tvertimot. Man var stolte over å kunne dele fremgangene. Man svulmet av selvbevissthet. Man følte seg trygge mot etterregninger. Hvem behøvde man å frykte? Hvem skulle kunne hevne de voldtatte og forurettede? Foruttagendet syntes å være uten risiko. Man var på den sikre siden. Ens eget sverd skulle grunne et tusenårig rike. Ingen skulle kunne nøse seg for å gjengjelde misgjerningene. Kirkegårdenes stillhet skulle herske blant de undertrykte. Bare de naive kunne fable om gjenoppstandelse.

Slik ble ledelse og folk sveiset sammen. De hverken ville eller kunne skilles. De bar sammen ansvaret for de store overfall. De holdt sammen i den store utplyndringen. De sto i samme skyldforhold til forfølgelsen mot andres rase og religion. De var besjålet av samme fanatiske begjær etter å legge en hel verden i lenker. De hadde valgt samme mål og uten skrupler akseptert samme midler. De forgudet hverandre. Lederen ble dyrket som Messias. I sin tur dyrket han folket, som i blod og jord var guddommens vesen.

Kan, når det forholder seg slik, ledelsens og folkets ansvar skilles fra hverandre? Hvor går skillelinjen? I hvilke handlinger har folket erklært seg uenig? Kom det noen knurring fra dets dyp da traktaten ble brutt og angrepsordre gitt? Mumlet det et hatefullt nei, da en rad små uskyldige nasjoner ble trampet ned? Viste det noen tvil, da luftterrorren mot sivilbefolkningen begynte? På ingen måte. Det var med hele sitt hjerte sin ledelses tjener helt til våpenlykken snudde seg og den lovede sluttseir forsvant i den ubestemte fremtid. Da begynte grenselinjen mellom ledelse og folk å komme fram. Tvilen hadde satt inn. Under fremgangens dager hadde den ikke fått noen plass i folkets sjel. Nå kom den og gnaget. Tenk om det sikre ikke er sikkert? Tenk om ledelsen har regnet feil? Tenk om det til slutt blir en katastrofe? Hvordan går det da? Hvilken skjebne rammer den besværede? Kommer ikke straffen for de forbrytelser som er begått? Kommer ikke fellesansvaret for alt

Det fryktelige som er begått mot de ulykkelige høstatte jøder? Kommer ikke er-regjeringens dag for promene mot jødene? Slik spørres det nå i angst. Og jo mere det spørres, jo mere trykkløst finnes svarene. Man skulle ville kjepe fra det og velte det over på ledelsen. Det brenner. Det var jo noe helt annet da man ikke et øyeblikk tenkte på mulighetene for et nederlag. Det var det lett å holde de pinefulle spørsmål borte. Tanken på risiko og etterregninger kunne ikke engang gløtte på døren. Og nå? Bladet har snudd seg. Nå begynner den skrekkelige psykosen som har spredd seg utover, å angripe opphavsmannen selv. Nå har urven for gjergjeldelsen allerede vunnet innpass. Folket torde kjenne seg tilbøyelig til å gå ut av ansvarsfellesskapet. Det ville være skjønt å ha et alibi. Det ville være en velsignet sak å kunne skyve ledelsen foran seg og selv presentere seg som den villedte uskyldige.

Det går ikke og kan ikke gå. Hensikten var klar. Den vant massetilslutning så lange våpenlykken lo. Dens berettigelse ble hverken dradd i tvil eller diskutert så lenge seiersloget ikke stanset opp. Også et folk må svare for sin holdning. I motsatt fall spørres selve den moralske grunnvold for nasjonens samliv.

NYTETENE FRA LONDON TIRSDAG KL. 19.30:

Vestfronten. Luftoffensiven mot Tyskland fortsetter. Det kraftigste angrep som hittil er rettet mot Frankfurt am Main fant sted inatt. Det var det andre i løpet av et døgn. Bare noen få timer etterat byen i dagslys var blitt angrepet av amerikanske flyvende festninger, ble den inatt på nytt bombet, denne gangen av britiske bombefly. Samtidig angrep en styrke Lancaster bombefly Ludwighafen. I alt savnes 12 allierte fly fra disse to angrep og fra andre angrep av Desquitos over nordvest-Tyskland. - De allierte luftstyrker har allerede utført 7 kraftige angrep i løpet av de fire første døgn av oktober. Igår natt var Kassel de britiske bombeflys mål, og observasjoner fra siste natts toktor viser at det fredeles raser store brenner i byen. Kassel er en by med 200.000 innbyggere og har fabrikker for lokomotiver, lastebiler og fly. Det britiske luftdepartement har gitt en redogjørelse for luftangrepene virkning på det tyske transportsystem. De skaper stadig stigende forvirring og vanskeligheter. I september måned er 9 viktige jernbaneknutepunkter på Vestfronten delvis lammet ved bombing, og i Belgia og Holland er viktige kommunikasjonsentra ødelagt. 1000 tonn bomber er shippet mot skiftetokter, verksteder og lokomotivstaller, og morged er lokomotiver ødelagt eller skadet og sett ut av funksjon.

Sydfronten. I Italia har de allierte styrker hatt ny fremgang på alle avsnitt av fronten. Igår foretok avdelinger av den 8. arme landing ved Termoli, en liten by på Adriaterhavs-kysten, ca. 75 km nord for Foggia. Dagens allierte kommunike melder at det idag er landsatt forsterkninger, og at styrkene har hatt god fremgang. Fra Termoli går det en jernbane vestover mot Neapol, og de allierte truer således den tyske forsvarslinje ved Volturro. Igår inntok de allierte styrker som opererer inne i landet byene Motti og Monte Melito. Idag er de rykket videre fram og har erobret Montesarchio, 16 km vest for Benevento. - Amerikanske flyvende festninger har rettet kraftige angrep mot Nord-Italia. Jernbanen ved Bolzano, 50 km syd for Brennerpasset er blitt bombet, og det er oppnådd fulltreffere på to bruer over elva Eisach. Jernbanetomtene i Pisa ble også angrepet. Under angrepet mot Bolzano gikk ca. 20 tyske jagerer opp til forsvar. Telegraferer BBC's korrespondent, Robert Dumaiz, og det synes som om dette var alt de fienden hadde disponibelt av jagerer på dette frontavsnitt. Det bombeflyene som gikk mot Pisa ikke møtte et eneste fiendtlig fly. - Det tyske telegrambyrå melder idag at de tyske styrker på Corsica har trukket seg ut av sitt siste støttepunkt ved hjelp av "enestående militær tilrettelegning og evaluering og likest enestående utførelse av planen".

En tysk flyplass nord for Aten ble angrepet to ganger i løpet av gårdsdagen, første gang av fly med base i Italia, andre gang av fly fra Midtøsten. Ingen fly gikk tapt. Bombefly fra Nordvest-Afrika angrep Argos i Syd-Hellas. - På øya Kos i Dodokaneseene raser det heftige kamper. En melding fra Kairo igår forteller at tyske styrker gikk iland på øya etter forutgående kraftig angrep både fra luften og sjøen. De erobret en rekke viktige punkter, og idag kjemper de forbitret for å kunne holde disse.

De jugoslaviske friskarer fortsetter sin kamp og har hatt ytterligere fremgang. I nærheten av Susak på Dalmatiskysten er fiendtlig fremstøt blitt slått tilbake. - Tyskerne har dølt 4 østerrikkere til døden for høyforrøderi. Anklagen gikk ut på forberedelse til sabotasje-handlinger og samarbeide med friskarene. I grenseområdene kjemper østerrikkere side om side med de jugoslaviske geriljastyrker i kampen mot tyskerne. - Alger radio melder om at demonstrasjoner for de allierte har funnet sted i Bulgaria.

Østfronten. De siste meldinger fra Russland forteller at de sovjetrussiske tropper har hatt lokal fremgang i avsnittene ved Gomel, Mogilev og Vitobsk i Hvite-Russland. 40 km øst for Mogilev raser det heftige kamper, og kraftige tyske motangrep er slått tilbake. Ved Vitobsk kjemper de russiske styrker allerede innenfor den tyske forsvarssone, hvor de møtes av voldsam artillerifild. Russiske friskarer bak de tyske linjer drepte 2000 tyskere i et slag i nærheten av Minsk som varte i 8 timer. Flere tyske troppete er sprengt i luften bak kamplinjen. - Evalueringen av de tyske styrker fra Taman-halvøya blir stadig forstyrret av angrep fra de russiske flåtestyrker i Svertehavet og fra det russiske flyvåpen.

Felimerkalk Smuts er kommet fra Syd-Afrika til England for å delta i rådslagninger og drøftelser. Han skal være medlem av krigskabinettet under sitt opphold i Storbritannia.

SNAPSHOTS FRA TYSKLAND. I alt har nå 12 millioner tyskere mistet alt de eide og hadde på grunn av bombingene. De bor for en stor del i brakker, hvor vindene består av papp med et lite hull i istedenfor glass.

Gauleiterne for Bayern, Tirol, Ober-Donau, Nieder-Donau og Steiermark har sendt et memorandum til den øverste leder for de tyske byers evakuering, dr. Goebbels, med en inntrengende henstilling om at ytterligere bomberangrep ikke sendes til de nevnte landsdeler. Alle byer er alt overfylt. Hvis fienden skulle utvide sine bombeangrep også til Syd-Tyskland, fins det ikke lenger plass for befolkningen i byene der.

Etter de konsentrerte angrepene på Hamburg flyktet ti- og hundretusener av mennesker fra det som var igjen av byen. Veiene i hele Mecklenburg var oversvømmet av dem. Eldringer, mødre og barn tilbrakte nettene under åpen himmel og sov i veigrøftene. Bondegårdene ble overfalt av fortvilte mødre som tiltvang seg mel, egg og mel. De sultende mennesker tok også grønnsaker og poteter fra åkrene. Politiet sto maktesløst og en rekke bønder har meddelt rasjoneringsmyndighetene at de ikke kan oppfylle sine leveranseplikter fordi deres gårder var helt utplyndret. Smittsomme sykdommer har begynt å spre seg blant flyktningene.

I følge et dekret av 1941 er de såkalte høyhetsbærere, d.v.s. regjeringsmedlemmer, gauleiters og andre ledende herrer innen stat og parti, fratatt for den eldste slikt til å ta imot bomberangrep eller evakuering i sine leiligheter eller andre.